Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX
nr. 42 (672)
joi 16 octomb.
1958
8 pag.
30 bani

ÎN ACEST NUMĂR:

PROGRAMUL ZILEI

Știbli Mihai, din clasa a VI-a B, a Școlii medii nr. 11 „Dimitrie Cantemir" din capitală, este printre cei mai buni pionieri la învățătură. Intotdeauna vine la școală cu temele scrise și lecțiile învățate. Găsește timp pentru toate.

Se scoală la ora 6,40. Face cîteva exerciții de înviorare, se spală, se îmbracă, iar la ora 7 fix ia gustarea de dimineață. In zece minute mănîncă, apoi, își ia servieta și, la 7,20, intră in clasă. De la ora 7,30 la 12,30 Mihai este la școală. Răspunde cu siguranță la întrebări și urmărește cu atenție explicațiile profesorilor, (foto 1). Din cînd în cînd, își notează cu grijă ideile principale în caietul de notițe.

La ora 13, se întoarce acasă. Se spală pe mîini și se așază la masă. După prînz, o oră, o oră și jumătate de odihnă: citește sau se gîndește la vreo acțiune interesantă pe care să o desfășoare cu întreg detașamentul său. Știbli Mihai este și președinte de detașament. De la ora 14,30 la 17 își învață lecțiile și-și scrie temele pentru a doua zi (foto 2).

Apoi, pînă la 19—19,30 are iarăși timp liber: se plimbă cu bicicleta sau — împreună cu cîțiva prieteni de pe stradă — încinge la iuțeală cîte un meci de fotbal (foto 3) după care dă o mînă de ajutor mamei sale la bucătărie (foto 4), face cumpărături, aduce lemne. După cină, execută cîteva bucăți de muzică, nu prea grele, la vioară (foto 5). Iar la ora 21,30, negreșit se culcă. Trebuie să fie odihnit, pentru a doua zi.

Și încă ceva: Știbli nu se grăbește niciodată; el și-a împărțit timpul cu atenție și știe dinainte că, respectîndu-și programul, va avea vreme pentru toate.

Scrisoare din Smolensk

Poștașul ne-a adus în dimineața aceasta o scrisoare de la prieteni de departe...

Scrisoarea a venit din orașul sovietic Smolensk și este semnată de Clubul Internațional al Palatului pionierilor.

Pionierii acestui club, care își are sediul într-un minunat palat, corespondează cu copii din toată lumea, alcătuiesc hărți și comunicări geografice, colecționează cărți poștale ilustrate, timbre și cărți în diferite limbi. Ei reconstituie — în cadrul adunărilor clubului — marile călătorii și se interesează de viața și istoria altor popoare. Sute de scrisori le sînt adresate și la rîndul lor, pionierii clubului din Smolensk, scriu prietenilor lor necunoscuți.

In scrisoarea adresată „Scînteii pionierului", ei ne roagă să facem loc în gazetă acestei prietenești chemări:

„CLUBUL INTERNAȚIONAL AL PALATULUI PIONIERILOR DIN ORAȘUL SMOLENSK, ORGANIZEAZĂ CORESPONDENȚA INTRE MEMBRII CLUBULUI, MEMBRII DIFERITELOR CERCURI DIN PALATUL PIONIERILOR, MEMBRII DETAȘAMENTELOR ȘI UNITĂȚILOR DE PIONIERI, PE DE-O PARTE ȘI PIONIERII ȘI ȘCOLARII DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÎNĂ PE DE ALTA PARTE.

VOM RĂSPUNDE CU PLĂCERE LA ORICE SCRISOARE. NI SE POATE SCRIE ÎN LIMBA RUSA, FRANCEZA, ENGLEZA, GERMANA

Adresa noastră este: U.R.S.S. — Smolensk — Palatul pionierilor Clubul internațional al Palatului pionierilor din orașul Smolensk.

Pionierii din Smolensk așteaptă scrisorile voastre, dragi cititori și cele mai frumoase, își vor găsi, loc în gazeta noastră.

Dăm și noi o mînă de ajutor

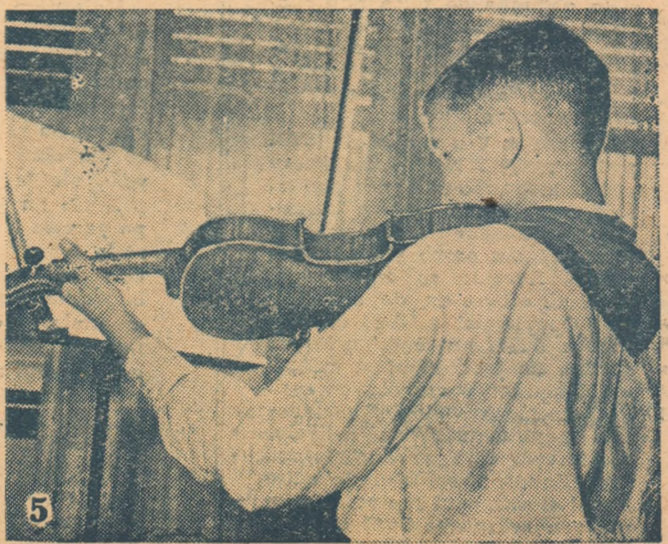
La redacție continuă să sosească știri în care corespondenții noștri ne scriu despre hărnicia cu care pionierii participă la munca de folos obștesc.

PUBLICAM MAI JOS CITEVA SPICUIRI DIN SCRISORILE LOR:

Una din cele mai frumoase realizări ale pionierilor de la Școala de 7 ani din com. Țăndărei-gară, reg. Constanța, a fost creșterea și îngrijirea puilor de găină. Pînă acum ei au reușit să predea centrului de achiziții un număr de 50 pui. Cei mai frumoși pui au fost crescuți de pionierii Burgu Aurelia, Buzea Constantin, Ionescu Constantin și Toma Alexandru.

Noi am recoltat în toamna aceasta 100 kg. porumb — ne scrie Pieloiu Alexandru din com. Dozești, reg. Craiova. De curînd am fost cu toții în livada școlii unde am ajutat la culesul gutuilor".

O veste bună ne-au trimis și pionierii din com. Ilovăț, raionul Tr. Severin. Cu prilejul unei excursii ei au strîns peste 600 kg. măcieșe și 200 kg. nuci. In această acțiune s-au evidențiat mulți pionieri printre care: Iacob Maria, Vîrșu Atena, Turcu Constantin și alții.

Citiți în pagina a VI-a: rubrica de Știință

Cum se face instruirea activelor pionierești

De felul cum președinții de detașament și colectivele de conducere ale detașamentelor sînt instruite acum, după alegeri, depinde întreaga lor activitate viitoare. Pentru aceasta Plenara a V-a a CC al UTM a stabilit ca instruirea președinților de detașament și de grupă să se facă în adunări care să înceapă încă din prima săptămînă după alegeri. Adunarea pentru instruirea colectivelor de conducere a detașamentelor pe școală se desfășoară pe baza unui program întocmit de către colectivul de instructori, cu sprijinul organizației de baza UTM și al conducerii școlii. Asemenea adunări se organizează trimestrial. Instruirea colectivelor de conducere ale detașamentelor se organizează pe cicluri: separat pentru colectivele de conducere ale detașamentelor din clasele a III-a — a IV-a și separat pentru cele din clasele a V-a — a VII-a. Acest lucru este necesar deoarece sarcinile detașamentelor și preocupările pionierilor din ciclul I diferă de preocupările pionierilor mai mari.

In aceste adunări de instruire se face cunoscut pionierilor încă o dată, amănunțit, Regulamentul organizației de pionieri, cu drepturile și îndatoririle pionierilor, angajamentul solemn. Colectivul de conducere al detașamentului trebuie să cunoască felul cum se întocmește programul de activități al detașamentului și cum se completează jurnalul de zi al detașamentului. Președinților de detașament li se arată cum se organizează o adunare

În ajutorul INSTRUCTORILOR de pionieri

de detașament și cum se face un careu pionieresc.

Instructorul de pionieri face cunoscut pionierilor din activ care sînt sarcinile detașamentului privind pregătirea și primirea școlarilor în organizația de pionieri. De asemenea, colectivele de conducere ale detașamentelor din clasele a VI-a — a VII-a sînt instruite să cunoască cum să se ocupe de pregătirea pionierilor pentru a intra în organizația U.T.M.

Acestea sînt doar cîteva din problemele pe care instructorii de detașamente trebuie să le pună, în adunările de instruire, în fața președinților și a colectivelor de conducere ale detașamentelor. Nu trebuie însă să se uite participarea pionierilor și școlarilor la concursurile tradiționale ale organizației de pionieri și la acțiunile de folos patriotic. De asemenea un accent deosebit trebuie pus pe organizarea jocurilor pionierești în aer liber, a marșurilor, a excursiilor și întrecerile sportive.

Plenara a V-a a CC al UTM mai stabilește încă două forme pentru instruirea activelor pionierești: o adunare pentru instruirea președinților de detașamente și unități din orașe și centre raionale. Aceasta se organizează de două ori pe an de către biroul Comitetului raional și orășenesc UTM, în colaborare cu secțiile de învățămînt și cultură ale Sfaturilor populare și cu sprijinul Caselor de pionieri și taberele pentru instruirea activelor pionierești, care se organizează în perioada vacanțelor de către biroul Comitetului regional, raional sau orășenesc UTM în colaborare cu secția regională, raională sau orășenească de învățămînt și cultură.

Intîlnire la camera pionierilor

Cînd am ajuns la Școala medie mixtă nr. 2 din Caracal, se făceau mari pregătiri la Camera pionierilor. Voiculescu Nicoleta scria pe tablă versurile unui cîntec pionieresc, Lupaș Anca răsfoia jurnalul de zi al detașamentului, unii repetau angajamentul solemn al pionierului, iar alții studiau Regulamentul organizației de pionieri.

— Ne pregătim pentru intîlnirea cu școlarii din clasa a III-a îmi spuse Radu Elena. Vor să devină pionieri și i-am invitat să le vorbim despre organizație.

Intîlnirea cu cei mici a avut loc chiar în ziua aceea.

★

Au făcut bine pionierii că s-au pregătit temeinic pentru întîlnire. Școlarii le-au pus atîtea întrebări încît cu greu s-ar fi putut descurca altfel.

— Ce frumoase cravate aveți! se adresă Popa Veronica pionierilor din fața ei. Cînd vom împlini 9 ani, așa-i că vom primi și noi?

— Cred că da, răspunse pioniera Lupaș Anca, prietena ei mai mare. Dar pentru asta trebuie să învățați bine, să fiți disciplinați, să dați o mînă de ajutor celor de acasă și să vă purtați frumos cu cei din jurul vostru.

— Un copil care minte poate fi pionier? o întrebă Nicolae.

— Nu! Un pionier trebuie să fie cinstit.

— Ana vrea să fie pionieră și totuși a mințit-o pe mama ei că și-a scris tema la romînă!

Și întrebările începură iar:

— De ce este roșie cravata de pionier?

— De ce are trei colțuri?

Pioniera Vasilescu Nicoleta își dezlegă cravata de la gît ca să le-o poată arăta mai bine și începu să le povestească. Școlarii o ascultau cu atenție, căutind să înțeleagă și să păstreze în minte totul...

— Culoarea roșie reprezintă sîngele pe care l-au vărsat sute și mii de eroi comuniști pentru ca astăzi voi și părinții voștri să aveți o viață fericită. Cînd la conducerea țării erau bogătașii, poporul ducea o viață foarte grea. Oamenii săraci lucrau de dimineață pînă seara și tot nu aveau ce să mănînce și cu ce să se îmbrace, pentru că stăpînii lor le jefuiau cu nerușinare munca... De aceea, oamenii muncii în frunte cu comuniștii, au luptat cu dîrzenie împotriva bogătașilor, moșierilor și fabricanților. In această luptă mulți eroi ai clasei muncitoare și-au dat viața... Voi trebuie să păstrați cu cinste cravata de pionier și să nu uitați niciodată cît sînge s-a vărsat pentru ca voi, copiii, să puteți merge la școală, să duceți o viață bună alături de părinții voștri. Cravata roșie vă obligă să vă însușiți temeinic cît mai multe cunoștințe și să dați oricînd o mînă de ajutor acolo unde trebuie.

— Cum? se auzi o voce sfioasă.

— Foarte simplu! Să adunăm de pildă fier vechi, maculatură, să plantăm pomi și să luăm parte și la alte activități obștești. In toamna aceasta unitatea noastră și-a propus să adune sămînță de salcîmi și castane! răspunse o pionieră.

— O să adunăm și noi! spuseră copiii în cor.

— Cravata de pionier are trei colțuri ca simbol al legăturii dintre cele trei generații: comuniști, utemiști și pionieri! Organizația noastră este condusă de partid și îndrumată în munca de zi cu zi de către Uniunea Tineretului Muncitor.

Victoria Rădulescu vru să știe și cum se leagă cravata. Și pionierii începură să lege cravatele la gîtul celor mici. Intrebările acestora nu se mai sfîrșeau: „Cum ați făcut nodul? Mai arătați-mi o dată! Vreau să încerc și eu...".

— Acum, să învățăm și un cîntec, propuse Radu Elena. Urmăriți pe tablă versurile și cîntați cu noi:

Cînd primești cravata
S-o păstrezi cu drag...

. . . .

Cu aceasta, prima intîlnire a pionierilor cu școlarii din clasa a III-a a luat sfîrșit. Inainte de a se despărți, pionierii le-au promis că peste cîteva zile se vor intîlni din nou, să le facă cunoscute și alte lucruri despre organizația de pionieri și anume să le citească și să le explice fragmente din Regulamentul organizației de pionieri.

Sînt hotărîți să-i pregătească cît mai bine pentru ziua cînd vor deveni și ei purtători ai cravatei roșii!

ANA COZMIȚA

Cunoștințele agricole — un nou obiect pentru cei dintr-a V-a

„Inca de la primele lecții elevii noștri au fost numai ochi și urechi! Îi interesează, pe semne, foarte mult noul obiect!".

Acesta a fost raspunsul tovarașului director al Școlii de 7 ani din Titu-Tîrg, regiunea București, cînd l-am rugat sa-mi povesteasca despre cunoștințele agricole, noul obiect de studii la clasa a V-a. Apoi, din discuție, am aflat ca, la școala din Titu-Tîrg, copiii din clasa a V-a cunosc de pe acum o seama de lucruri noi: ce este solul, cum se deosebesc diferite soluri unele de altele... Cuvintele „fertilitate" și „asolament", auzite atît de des în discuțiile parinților lor, au de acum pentru ei înțelesul firesc, științific.

Despre foloasele învațăturii acestui nou obiect mi-au vorbit și pionierii. Foarte interesante au fost cele spuse de catre pionierul Ion Alexandru și pioniera Brodeala Ioana, amîndoi din clasa a cincea.

În primavara acestui an, pionierul Ion Alexandru i-a tot auzit pe participanții la concursul micilor naturaliști vorbind:

— Trebuie să pregătim o parcelă pentru asolament.

Mult timp a crezut că asolamentul trebuie sa fie vreo... planta deosebita, de vreme ce se pregatește pentru ea o parcela speciala! De întrebat, n-a întrebat pe nimeni, dar nu l-a răbdat inima să nu treacă din cînd în cînd pe la lot, sa vada planta aceea deosebita!

Zilele au trecut una dupa alta, pe parcela au început să apară primele frunzulițe. Dar, culmea! Din cele șapte straturi, în cîte fusese împărțita parcela, pe niciunul nu erau plante care sa se asemene între ele. Alexandru s-a lamurit ca asolamentul nu-i o planta.

Pe Ioana, toate lecțiile și experiențele de „Cunoștințe agricole" au pasionat-o deopotrivă.

Și experiența cu boabele de fasole, cu ajutorul careia a demonstrat necesitatea aerului și a apei în sol și experiența „sol cu structura" și „sol fara structura".

Într-o zi, mi-a povestit Ioana, după ce ni s-a vorbit despre fertilitatea solului, i-am spus mamei: „Să știi, mama, ca locul nostru din marginea padurii este cam lipsit de fertilitate". Mama s-a oprit din treaba, m-a privit lung, lung de tot. „Ce tot zici tu acolo? De unde știi tu astea?". „Am învațat chiar azi la școala, i-am raspuns eu, ca solul unui teren își pierde din fertilitate dacă se seamana mai mulți ani la rînd aceeaș plantă! Iar noi, cam de multișor semanam acolo, în fiecare an porumb"!

Spusele mele au fost la înalțime. Mama mai auzise ea ceva despre fertilitate și mi-a dat dreptate.

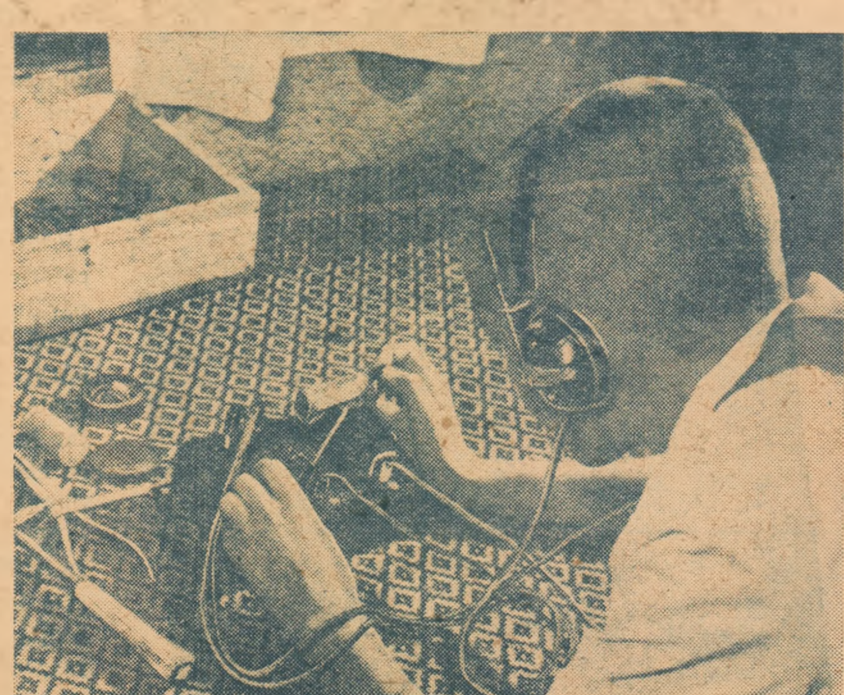
Ispravindu-și povestirea, Ioana ținu sa mai adauge:

— Sa vină numai primavara; înainte de însamînțari, am sa-i mai amintesc din nou mamei lucrurile acestea! Pîna atunci o sa mai învățăm și altele la orele de „Cunoștințe agricole", așa ca voi avea și mai multe șanse de-a o convinge!

I. NEDER

UN PASIONAT RADIOAMATOR

În timpul său liber, pionierul Cristian Grigoriu din clasa a VII-a B. Școala medie nr. 3, lucrează la un aparat cu galenă.

O ZI MULT AȘTEPTATĂ

Încă din primele zile, la Școala de 7 ani, din comuna Orțișoara, au început adunările de alegeri. Mai întîi s-au desfășurat la grupe iar după aceea, la detașamente. Fiecare pionier a venit cu o completare, cu o propunere. Caietele de sarcini și jurnalele de detașament au fost puse la punct, expozițiile, de asemenea, au fost aranjate cu grijă. Peste tot, panouri, lozinci, flori... Apoi, a sosit și o altă zi; o zi așteptată cu emoții și bucurie: aceea în care a avut loc adunarea pentru alegerea președintelui de unitate. Cele 90 de minute — cît a durat această adunare — au fost, după cum vom vedea mai jos, pline de învățăminte pentru pionierii de acolo.

După ceremonialul pionieresc, tovarășa A. mariei Ana, instructoare superioară, a vorbit despre Plenara a V-a a C.C. al U.T.M. și a arătat scopul adunării. Mai erau de față: tovarășul director al școlii, tovarășa Sălăjan secretară a Comitetului raional U.T.M.-Timișoara, profesori și utemiști.

Pionierul Constantinescu Ștefan a început apoi să citească din jurnalul unității cele mai interesante acțiuni care s-au organizat în cursul anului trecut: participarea la concursul micilor naturaliști — unde au obținut locul I pe regiune; despre adunarea festivă închinată zilei de 16 februarie — cu prilejul căreia au învățat și cîntecul „Sirena lui Roaită"; „Ziua cărții" — în care pionierii împărțiți în mai multe grupuri, au difuzat 60 de cărți în comună, sărbătorirea zilei de 1 Iunie, „Ziua cîntecului și jocului"; despre vizitele făcute la S.M.T. din comună, unde au vizitat parcul de mașini și tractoare. „Vizitele acestea — a citit în continuare Constantinescu — ne-au plăcut foarte mult. Ele au ajutat multor pionieri din clasa a VII-a în alegerea meseriei. Cîțiva dintre ei — după absolvirea celor 7 clase — s-au înscris la Școala profesională de mecanici agricoli.

Apoi au fost arătate și cîteva lipsuri: grupele nu au ținut adunările cu regularitate, iar detașamentul nr. 2 nu a respectat întocmai programul de activitate...

Discuții, păreri, propuneri...

Au luat cuvîntul, după aceea, mulți pionieri. Primul care a vorbit a fost Olaru Mihai, din detașamentul nr. 2, unul dintre cei mai pasionați sportivi ai școlii:

— Ar fi bine să amintim și despre participarea noastră la Spartachiada pionierilor și școlarilor. La faza raională, desfășurată la Timișoara, am obținut o mulțime de rezultate bune!

CONSTANTINESCU ȘTEFAN
președintele unității

— Anul trecut nu a existat o preocupare permanentă pentru participarea noastră la concursul micilor tehnicieni și la concursul: „Să ne cunoaștem ținutul natal" — completă Victoria Avram. Cele cîteva obiecte lucrate de noi și cele cîteva excursii și vizite nu sînt suficiente. Anul acesta însă va trebui să ne preocupăm mai mult de cele două concursuri.

Trif Viorel — președintele detașamentului nr. 1 — a venit cu o altă completare:

— Astă vară am fost cu toți la G.A.S. din comună unde am efectuat 5.600 ore de muncă voluntară la recoltarea mazărei și la plivitul sfeclei.

— Am participat și la acțiunea de stîrpire a gîndacului de Colorado de pe o suprafață de 50 ha! Am fost și pe tarlalele G.A.S. și pe cele ale G.A.C. „Donca Simo", din care fac parte și părinții noștri.

— Dar și gospodăria ne-a ajutat pe noi. Ne-a dat mașina ori de cîte ori am avut nevoie. Am fost cu ea la faza raională a spartachiadei, la concursul cultural artistic, în excursie la Timișoara — unde am vizitat „Muzeul regional".

Care mai de care voia să arate ce s-a făcut anul trecut, precum și acțiunile ce le-au plăcut mai mult.

După discuții

A luat cuvîntul tovarășa instructoare superioară. Ea explică pionierilor principalele activități de perspectivă ce se vor organiza în unitate în toată perioada anului școlar.

— Așa cum ați spus și voi, anul acesta trebuie să ne preocupăm foarte serios de participarea în număr cît mai mare la concursurile: „Să ne cunoaștem ținutul natal", „Micii tehnicieni", la Spartachiada pionierilor — care, începînd din acest an va avea fază finală. De asemenea a spus tovarășa instructoare, — trebuie să păstrăm mai departe titlul de cei mai buni naturaliști din regiune, să organizăm întîlniri cu activiști de partid și de stat, cu muncitori și colectiviști fruntași...

— Aveți ceva de completat? a întrebat în încheiere instructoarea.

— Mie mi-a plăcut mult „Săptămîna unității" pe care am organizat-o. Atunci am desfășurat o mulțime de activități interesante. Cred că ar fi bine să nu lipsească nici anul acesta din program — își dădu cu părerea Teodor Maria. Apoi, să mai organizăm și focuri de tabără... Frumoase au fost basmele ascultate în jurul focului, ghicitorile, cîntecele și dansurile...

— Să facem o excursie cu vaporul pe Bega! spuse Cionti Ioan.

— Și adunări tematice, completă Enășescu Rodica. De pildă, „Călătorie de la Orțișoara la București". Să pornim pe două trasee: un detașament să meargă prin Arad, Teiuș — la București, iar celălalt detașament prin Timișoara, Craiova...

Și acum, alegerea președintelui

După ce a fost aprobat programul de activități, s-a trecut la alegerea președintelui de unitate. Deoarece pionierii s-au gîndit din vreme la aceasta, propunerea s-a făcut imediat. Petrovici a făcut-o. L-a propus pe Constantinescu Ștefan.

— Este un coleg bun, participă la toate acțiunile și-i respectă pe cei în vîrstă.

— Da, încuviință Olaru. Este bun la învățătură, îi place sportul, își ajută colegii la învățătură. Dar... Constantinescu mai greșește cîteodată: dă unor colegi caietul său de teme ca ei să-și copieze lecțiile! Cred că acum și-a dat și el seama că nu procedează așa cum trebuie....

Ultimul a luat cuvîntul Mircea Moldovan:

— Eu îl cunosc bine pe Ștefan. De multe ori ne jucăm împreună. Mi-aduc aminte că, într-o zi, spre seară, ne jucam în fața casei lui nea Ilie, vecin cu Ștefan. La un moment dat, am văzut ieșind fum prin geam. Nu știam ce s-a întîmplat Deodată, Ștefan a lăsat mingea și a dat buzna în casă. L-am urmat... Intr-adevăr, casa era cuprinsă de flăcări. Inăuntru erau cei doi copii ai lui nea Ilie. Unul de 6 ani și celălalt de 1 an. Luaseră foc niște paie care se aflau în fața cuptorului. Am încercat să stingem focul, dar mai rău se ațîța. Atunci, Ștefan a scos copiii afară și a început să strige cît îl ținea gura, după ajutor... Au venit oamenii și incendiul a fost stins...

Este ușor de închipuit că, după asemenea caracterizări, toți au fost de acord ca Ștefan să fie președinte de unitate. După ce instructoarea i-a înmînat gradul, a fost anunțat noul colectiv de conducere al unității. El este format din pionierii: Constantinescu Ștefan — președintele unității, Petrovici Andrei și Trif Viorel, președinții celor două detașamente...

Și, ca de obicei, după adunare a avut loc un minunat program artistic și vizitarea expoziției alcătuită din cele mai frumoase obiecte care au fost lucrate de pionierii din unitate.

EMIL DOBRESCU

In timpul orelor de practică, la Școala profesională de ucenici „Clement Gotwald", elevul Ionescu Daniel, anul I A, încearcă rezistența metalelor la aparatul construit în atelierul școlii.

Pe dealul Muscel

Intr-o zi, la sediul întovărășirii „Argeșel" din comuna Valea-Mare Pravăț era mare bucurie: muncitorii de la întreprinderea „Vasile Roaită" și Uzina I.MS. din Cîmpulung le trimiseseră întovărășiților două tractoare. Cu ajutorul lor urmau să desțelenească peste 60 ha de pămînt. Și cum să nu se bucure cu toții cînd, la locul pășunii care nu le aducea aproape nici un folos, vor putea semăna cartofi, porumb și alte cereale.

A doua zi, pe dealul Muscel tractoarele brăzdau pămîntul iar în urma lor oamenii fărîmițau brazdele.

VENIM ȘI NOI!

Pionierii au aflat și ei despre desțelenire. Fără să mai stea pe gînduri, cîțiva au și alergat la sediul întovărășirii.

— Tovarășe președinte, nu aveți și pentru noi vreo treabă?

— Treabă avem destulă! Dar știu eu ce-ați putea face voi?!

— Am putea să întoarcem și noi brazdele! a sărit pioniera Fianu Antoaneta.

— Asta-i muncă grea, fetițo i-a răspuns președintele. Brazdele sînt mari, cum veți putea voi să le întoarceți?

— O să putem, n-aveți teamă, doar nu punem mîna pentru prima dată pe sapă!

La acest argument, președintele n-a mai avut nimic de spus. Pionierii dăduseră de multe ori dovadă de hărnicie!

— Să vă vedem, a continuat în cele din urmă președintele. Dar ia stați, de unde știți voi că trebuie întoarse brazdele?

— Vorbeau aseară niște utemiști la Căminul cultural! răspunse Gabor Doina.

MERITA FELICITARI

Cînd au ajuns pe ogor, pionierii și-au dat seama că președintele nu glumise deloc vorbind despre greutățile desțelenirii. Brazdele trebuiau întoarse în așa fel încît iarba să vină dedesubt, să putrezească pentru ca în primăvară pămîntul să poată fi semănat. Cum rădăcinile ierburilor țineau legat pămîntul munca nu era deloc ușoară.

— Propun, spuse Antoaneta ca băieții să taie cu hîrlețul bucăți din brazdă, iar noi, fetele, să le întoarcem cu sapele.

A doua zi, inițiativele continuară:

— Ia hai să ne luăm la întrecere! propuse Maria. Să vedem, cine va munci mai bine: noi sau băieții? Și întrecerea începu. Peste cîteva zile a apărut pe ogor o nouă grupă de pionieri: erau pionierii din Cîmpulung, care veniseră să ajute, după puterile lor, întovărășirea. In mijlocul ogorului, s-a înfipt un steag roșu și întrecerea începu din nou. Numai că, de data asta, nu mai era o întrecere doar între fete și băieți, ci între cele două grupe. Tractoriștii s-au luat și ei la întrecere. Și, iată așa, cu ajutorul muncitorilor, al utemiștilor și al pionierilor, suprafața întovărășirii „Argeșel" din comuna Valea-Mare Pravăț se va mări în curînd cu încă 60 ha! Merită felicitări pionierii din Valea-Mare Pravăț și cei din Cîmpulung Muscel! Ceea ce au făcut ei este într-adevăr o faptă pionierească!

Al. MIHU

LUNA MARII PRIETENII

● In cadrul manifestărilor prilejuite de Luna prieteniei romîno-sovietice numeroşi oameni ai muncii din întreprinderi şi gospodării colective din reigunea Stalin, trimit mesaje de prietenie oamenilor sovietici, în care le împărtăşesc succesele obţinute în muncă.

● La manifestările din cadrul Lunii marii prietenii, în regiunea Iaşi au participat pînă acum 25.000 de oameni ai muncii. De mult succes se bucură manifestările cu tema „Iaşul şi legăturile sale cu poporul sovietic".

● Printre manifestările care stîrnesc un deosebit interes pentru oamenii muncii din ţara noastră sînt şi cele din cadrul „Săptămînii ştiinţei şi tehnicii sovietice" care s-a deschis în Capitală, Cluj, Oraşul Stalin, Piteşti şi alte oraşe din ţară.

● In Capitală s-a deschis şi „Săptămîna cărţii sovietice" care se desfăşoară între 14—20 octombrie. Intîlnirile scriitorilor cu cititorii, prezentările de cărţi din expoziţii, întîlnirile poligrafiştilor romîni cu specialişti sovietici sînt tot atîtea prilejuri de mai bună cunoaştere a cărţii sovietice.

In cinstea lui 7 Noiembrie

Pentru casele noi

Şantierele de construcţii, cu schele suind către înălţimi, au devenit o privelişte obişnuită în toate oraşele patriei noastre. Partidul şi guvernul se îngrijesc ca tot mai mulţi oameni ai muncii să aibă locuinţe noi, încăpătoare şi luminoase. Dar nu numai zidarii, betoniştii sau zugravii sînt cei care, prin munca lor, contribuie la înălţarea grabnică a acestor locuinţe. Fără truda muncitorilor din fabricile care produc materiale de construcţie, ei n-ar putea lucra.

Acum, în preajma zilei de 7 Noiembrie, muncitorii acestor întreprinderi se străduiesc să dea produse cît mai multe şi de mai bună calitate. Astfel, muncitorii de la fabrica de cărămizi din Cluj, pornind la întrecere în cinstea marii sărbători, au reuşit să fabrice peste plan 36.000 de ţigle şi mai bine de o jumătate de milion cărămizi, din care se pot construi 31 de locuinţe muncitoreşti. Astfel, cîteva zeci de familii se vor putea muta în case noi, înainte de termenul prevăzut.

Tinerii siderurgişti la lucru

Industria noastră are nevoie de cît mai mult metal, pentru a fabrica tractoare, autocamioane, locomotive, mii şi mii de maşini unelte. Tinerii muncitori ai Combinatului Siderurgic Hunedoara ştiu bine acest lucru. De aceea, ei au hotărît ca, folosind o parte din timpul lor liber, să-i dăruiască marelui furnal „o porţie suplimentară". Şi anume, au început să colecteze metale vechi. Entuziasmul lor tineresc şi-a arătat şi de astă dată puterea: în numai zece zile ei au strîns peste 185.000 kg fier vechi.

Tot mai multă încălţăminte

In fiecare zi, vitrinele magazinelor se îmbogăţesc cu modele noi şi variate de pantofi. Aceasta pentru că muncitorii fabricilor de încălţăminte au o necontenită grijă pentru calitatea lucrului, pentru a fabrica pantofi mai frumoşi şi mai ieftini. In zilele acestea, muncind cu şi mai mult avînt, ei au obţinut o seamă de succese pe care le închină marii sărbători a lui 7 Noiembrie. Aşa, de pildă, colectivul fabricii „Janoş Herbak" din Cluj a lucrat peste plan, în luna octombrie, 1632 perechi de încălţăminte. Nici cei de la „Record"-Marghita nu s-au lăsat mai prejos. Ei au realizat peste plan 600 perechi de pantofi. In afară de aceasta, folosind deşeurile care altădată se pierdeau, ei au mai confecţionat încă 1020 de perechi încălţăminte.

Toamna aurie

E timpul culesului. Pe dealuri, în livezi şi vii, belşugul de roade a făcut ca zilele strîngerii recoltei să fie zile de sărbătoare.

Frumos e acum la vie! Toamna a aurit butucii încărcaţi de rod. Şi în lumina soarelui molatic de toamnă vezi ciorchinii grei, cu boabe aurii printre frunzele ruginite. Frumoase sînt rezultatele culesului. E vremea să mergi în ospeţie, să te bucuri împreună cu harnicii producători. Tinerii îi ascultă pe bătrîni care povestesc minunîndu-se.

— Bogăţie de rod ca anul acesta n-am auzit să mai fi fost de mult...

Cam tot aşa vorbea şi bătrînul paznic de vie de la gospodăria agricolă de stat din Ştefăneşti regiunea Piteşti unde am poposit zilele trecute.

Bucuroşi ca anul acesta n-au fost oamenii nicicînd. E bucuria bine meritată a celor care au lucrat la timp şi cu pricepere. Acum, în toiul culesului, ei zoresc cu spor la strîngerea recoltei. E cîntec şi voie bună în gospodărie, e bucurie în inima fiecărui ţăran muncitor. Maşini încărcate au plecat de aici, ducînd în întreaga ţară fructe de soi care să vorbească despre hărnicia lor.

Oamenii sînt veseli şi mîndri că planul de producţie al gospodăriei a fost cu mult întrecut. Ii priveşti muncind şi te înveseleşti o dată cu ei. Aşa le e viaţa azi: frumoasă, din ce în ce mai îmbelşugată. Iar de începi să vorbeşti despre ce va fi mîine inima le e plină de încredere. Iţi arată întinsele coline de pe deal care ţi încîntă privirea. Şi nu departe de viile roditoare vezi altele noi, tinere. Sînt rezultatul muncii oamenilor de aici care le-au plantat şi le îngrijesc. Şi de bună seamă că în anii ce vin acestea îi vor răsplăti cu şi mai bogate roade...

F. BALAN

Muncă eroică

Intre schela Ţicleni, unde se află o pungă uriaşă de gaze, şi termocentrala Paroşeni (Valea Jiului) se înalţă sălbatic şi prăpăstios, muntele Vulcan.

La Ţicleni nu există posibilitate locală de folosire a acestor gaze; pentru termocentrala de la Paroşeni însă ele înseamnă un combustibil deosebit de preţios, care poate să înlocuiască cărbunele atît de necesar în unele ramuri ale industriei.

Din clipa în care s-a hotărît transportarea gazelor de la Ţicleni la Paroşeni, Vulcanul, colosul de piatră, n-a mai însemnat o piedică pentru oamenii de astăzi, care nu vor să cunoască piedici. De la Oraşul Stalin au venit acolo, lîngă Paroşeni, un grup de tineri constructori de conducte şi magistrale. La poarta şantierului ei au bătut cu mîndrie două bucăţi de conductă smolite şi înfăşurate în benzi albe de hîrtie: ca să se ştie de departe cine lucrează aici. Apoi, au început asaltul muntelui.

Au început întîi să taie un drum. Buldozerele au împins la deal pămîntul, au desrădăcinat copacii. Muncă aspră, grea. Pe crestele muntelui i-a întîmpinat vîntul necruţător al Vulcanului. Sub rafalele lui năpraznice se îndoiseră şi stîlpii metalici, purtători ai reţelei de înaltă tensiune! Se năpustea asupra oamenilor din toate părţile, îi dobora uneori la pămînt, le smulgea corturile care adăposteau materiale.

Cu vîntul se asocia adesea ceaţa şi ploaia. Pe şoseaua Vulcanului (traseul conductei) se lăsa în cîte o zi o ceaţă atît de deasă, încît tractoarele conduse de Găteioiu, Tudor şi Păunescu, circulau cu farurile aprinse. Uneori, cînd nu se vedea nici măcar la cîţiva paşi, ajutorul tractoristului cobora din maşină să pipăie încotro e drumul şi încotro e prăpastia.

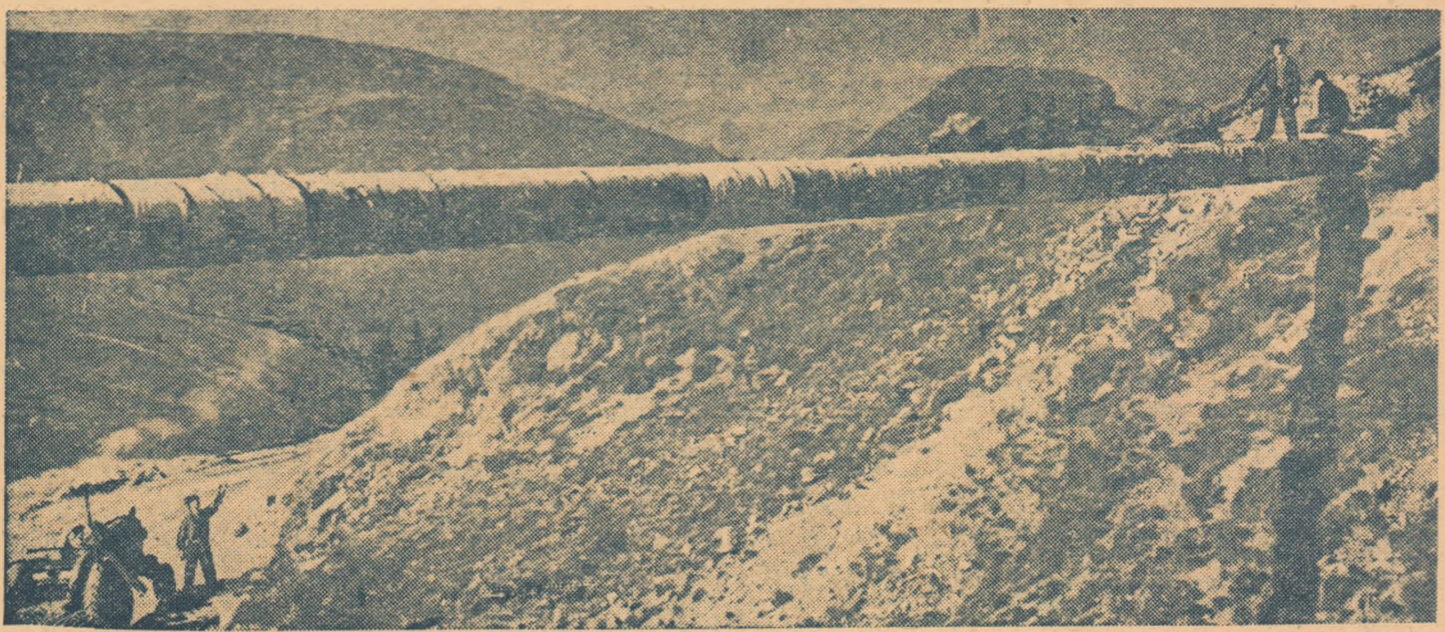
Era greu şi periculos, dar tineretea e îndemînatică şi curajoasă. Şi tinerii muncesc pentru patrie.

Cînd drumul şi transportul de materiale au fost terminate, au venit săpătorii şi sudorii. Pentru ei munca era şi mai grea. Le îngheţau mîinile pe metalul rece, iar vîntul năpustea peste ei pămîntul răscolit de şenile. Dar oamenii nu dădeau înapoi.

Cei mai tineri sudori, Ion Velisar şi Stan Stelian sudau conductele cap la cap. Cu tractoarele în pantă, Dragu şi Pantazi coborau conductele în groapă. Cîtă încordare pentru a nu răsturna maşinile, pentru a lăsa conductele exact la semn, în timp ce vîntul mişca macaralele ca pe nişte pendule! Ion Secuiu, un flăcău de vreo 19 ani, executa penultima operaţie: unea cu metal grupurile de tuburi, răsucindu-se cu aparatul de sudat în jurul conductei, ca o pisică. La un moment dat, constructorii au dat de piatră. 11 kilometri au săpat cu dinamita şi cu ciocanele pneumatice. Alături de şanţul conductei şedeau, doborîţi de vînt, stîlpii metalici. Oamenii însă nu se lăsau înfrînţi...

Pînă la terminarea conductei mai erau de montat numai vreo 300 de metri de conductă şi casa de reglare. Munca eroicilor constructori a adus zilele trecute o veste care s-a răspîndit ca fulgerul în toată ţara: magistrala Ţicleni—Paroşeni a fost terminată cu mult înainte de termen.

V. CONSTANTINESCU

Ştiri · informaţii · NOUTĂŢI · TEHNICE · informaţii · repo…

A XXXX-a ANIVERSARE A COMSOMOLULUI

Începe primul schimb! Giganticele mașini ale șantierului îi așteaptă pe comsomoliști care, cu voioșia lor, cu elanul tinereții lor, vor împlini încă o zi rodnică bogată în fapte.

NOILE PĂMÎNTURI

In iarna anului 1954, primele detașamente de comsomoliști-voluntari plecau, la chemarea partidului, către Siberia și Kazahstan, către Ural și Povoljie, să desțelenească pămînturile virgine. Munca lor dîrză, aspră și frumoasă, i-a legat puternic pe comsomoliști de întinsele ogoare. În doi ani, peste 350.000 de tineri și tinere s-au așezat definitiv pe noile pămînturi, cucerite de brațele lor harnice. Și mereu alte și alte detașamente veneau să trezească la viață stepa încremenită de veacuri. Pînă în toamna anului 1956, fuseseră desțelenite 35 de milioane ha. de pămînt, cifră care întrece aproape de două ori terenurile cultivate cu cereale din Anglia, Franța și Italia la un loc.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, guvernul sovietc, au dat o înaltă prețuire acestei ac'iuni eroice a Comsomolului. 262 de tineri au devenit Eroi ai Muncii Socialiste și peste 30 de mii au fost decorați cu ordine și medalii.

ÎN LUPTĂ CU FURTUNA

Furtuna cumplită ce se dezlănțuise nu mai contenea de o săptămînă. Uriașele valuri spumegînde ale mării, înalte cît o casă cu etaj, se prăbușeau asupra estacadei. Apa rece îi biciuia pe oameni. Cu tot ordinul sever de a părăsi marea, petroliștii din Baku nu plecau de la posturi. Vestea rea se răspîndise cu viteza fulgerului: o porțiune de 30 de metri din estacadă a fost luată de valuri. S-au defectat conductele prin care țițeiul vine de la sondă spre punctul de colectare. Petrolul curge în mare...

— Nu vom aștepta să se liniștească furtuna ca să vină constructorii să repare porțiunea dărîmată. Vom începe deîndată lucrul, noi singuri. Țițeiul nu trebuie să curgă în mare — au hotărît comsomoliștii.

Și au început să instaleze grabnic o conductă provizorie. Cei care transportau tuburile, trebuiau să pășească pe conducta de incendiu, rămasă întreagă, ca o punte îngustă și primejdioasă deasupra valurilor. Primii au pornit Leatif Sadîhov și Vladimir Potapov. Cu pași mărunți, ei înaintau pe tubul conductei de incendiu deasupra Caspicei furioase. Valurile se repezeau lacome gata să-i zmulgă pe tinerii curajoși. Dar Volodea și Leatif înaintau, pășind în contra timp, pentru ca tubul să nu se rupă din pricina cadenței pașilor. Toți cei care-i urmăreau, răsuflară ușurați cînd îi văzură pe cei doi călcînd pe podul estacadei.

După ei au pornit Akif Djafarov, Volodea Homutov și alții. Riscîndu-și viața, sleiți de puteri, curajoșii petroliști n-au încetat lucrul pînă n-au reușit să instaleze conducta, făcînd țițeiul să curgă din nou în rezervoare.

Dreapta năzuință a poporului chinez

Prin lupta eroică dusă ani în șir împotriva gomindaniștilor și a colonialiștilor, poporul chinez și-a făurit o patrie liberă și puternică. Dar acolo, lîngă coasta Chinei, înconjurate de apele Pacificului, există un grup de insule, făcînd parte de veacuri din străvechiul pămînt chinez și care sînt încă despărțite de patria comună a tuturor chinezilor. Pe acest grup de insule — Taivan, Penhuledao, Țzîmîndao și Matsuschan s-au refugiat, înfrînți și alungați, o mînă de trădători gomindaniști în frunte cu Cian Kai-și. De ani de zile, bucurîndu-se de protecția militariștilor americani, aceștia terorizează populația insulelor, se înarmează pînă în dinți, dedîndu-se la provocări și atacuri împotriva R. P. Chineze. Cu cîteva săptămîni în urmă, sprijiniți și încurajați de americani, ei au reînceput cu și mai multă furie aceste atacuri. Marele popor chinez este hotărît să curme acțiunile clicii de trădători, eliberînd grupul insular și să termine astfel unificarea patriei sale. Americanii, care cu vasele lor de război violează neîncetat apele teritoriale chineze, au primit nenumărate și severe avertismente. Ei trebuie să înțeleagă că problema Taivanului și a celorlalte insule din apele chineze este o chestiune internă a poporului chinez și să renunțe la amestecul lor nepoftit. Cît privește ciocnirile armate cu trupele din Taivan, poporul chinez e dornic să înlăture vărsarea de sînge. De aceea, la 5 octombrie, guvernul chinez a hotărît încetarea focului pe timp de 6 zile, iar la 13 octombrie încetarea focului a fost prelungită cu încă două săptămîni. Guvernul a adresat cu acest prilej locuitorilor din Țzînmîndao și celelalte insule un sincer mesaj. Majoritatea acestor locuitori sînt oameni simpli, patrioți. Ei trebuie să înțeleagă adevărul și să izoleze grupul de trădători care împiedică realipirea insulelor la patria chineză.

Și marele popor chinez e hotărît să împlinească această realipire. Ciankaișiștii și ațîțătorii imperialiști la război n-o pot împiedica.

RADIO GLOB

Știința americană a înregistrat încă un eșec: racheta „Pioner", lansată la 11 octombrie în direcția Lunii, a început, după o călătorie de 27 de ore, să recadă spre pămînt. Intrînd în spațiile dense ale atmosferei, ea s-a dezintegrat.

De curînd, a început construcția primei centrale atomo-electrice din R. Cehoslovacă. O particularitate a centralei e că reactorul ei va folosi drept combustibil uraniu în stare naturală.

Cu toate că „metodele" sale au fost de nenumărate ori demascate, spionajul american își continuă acțiunile provocatoare împotriva lagărului socialist. În ultima vreme, în spațiul aerian al Uniunii Sovietice au fost capturate baloane, avînd la bord aparate pentru fotografierea diferitelor obiective. Inscripțiile de pe aparataj dovedesc că el a fost fabricat în S.U.A.

„Eu, micul negru John"...

Și în Statele Unite ale Americii a început anul școlar. Coridoarele, clasele s-au umplut de larmă; s-au pus la cale primele năzbîtii, sub privirile deocamdată îngăduitoare ale profesorilor. In zori, cînd vuiesc sirenele marilor uzine, mii de mame americane strecoară cu grijă în ghiozdanul fiului, pachețelul cu mîncare. Altele nu pun nimic în ghiozdan. Fiindcă bărbații lor sînt șomeri. Totuși copiii lor, deși flămînzi, se duc la școală. Dar cu aceștia „categoriile" școlarilor americani nu se încheie. Mai sînt unii cărora, în fiecare dimineață, ciobul de oglindă sau apa stătută din șanț le spune: „Privește-ți chipul. Tu ești negru. Pentru tine poarta școlii e închisă..."

Și adevărul acesta trist, zguduitor, îl cunoaște întreaga lume. In întreaga lume se știe că, sub privirile nepăsătoare ale guvernanților la Little Rock și în alte orașe din sudul S.U.A., rasiștii au interzis copiilor negri să mai învețe în școlile albilor. Ziare de pretutindeni au scris cu indignare despre brutalitatea cu care, anul trecut, elevii negri de la liceul din Little Rock au fost dați afară din școală. Și în toamna aceasta, cînd au început din nou cursurile, Klu-Klux-Klanul și-a reluat și el „activitatea". Oameni mascați au aprins ruguri în chip de cruce, au spînzurat manechine vopsite în negru, ca să-i înspăimînte pe locuitorii negri și să împiedice conducerea școlilor de a-i primi pe copiii acestora la învățătură. Rasiștii au mers cu ticăloșia pînă acolo, încît negrul Clerman King,

care a încercat să se înscrie la Universitatea din Mississipi, a fost închis într-un ospiciu de nebuni pentru „îndrăzneala" lui. Minnijean Brown, o negresă de 16 ani, care a învățat anul trecut la Little Rock, povestește cu nespusă tristețe suferințele îndurate acolo. Cei nouă elevi negri erau aduși la școală printr-o poartă deschisă, iar la ușa claselor era postat cîte un militar înarmat, pentru a-i feri de atacurile rasiștilor. Copiii de bogătași, îndemnați de părinții lor, îi copleșeau cu insulte pe elevii negri. Unul din ei a amenințat-o pe Minnijean că o spintecă. Un altul, David Sontag, i-a vărsat farfuria cu supă în cap. O fată, Frankie Gregg, a lovit-o. Și în timp ce biata Minnijean, disperată, se gîndea să se arunce sub roțile unui automobil, profesoara de religie o sfătuia să se roage...

Există o poezioară pe care mulți copii au învățat-o și care începe așa:

„Trăiesc, trăiesc în America,
Eu, micul negru John
Și la școala de departe
Merg în fiecare zi pe jos..."

Milostivi, cîrmuitorii din S.U.A., s-au gîndit să-i cruțe lui John oboseala. Și i-au închis pur și simplu poarta școlii. Să facă ce-o știi: să văcsuiască ghete, să poarte reclame în spate, să adune resturi de mîncare din gunoi. Iar dacă totuși încearcă să învețe, Ku Klux-Klanul are la îndemînă ștreangul, bîta și rugurile.

Sînt triști și întrebători ochii micului John...

VASILE MANUCEANU

Știri · informații · NOUTĂȚI TEHNICE · informații

„Săptămîna științei și tehnicii sovietice"

Actualități din U.R.S.S.

„URIAȘUL"

Uzinele sovietice au produs un nou tip de autotractoare, care sînt puse în slujba cercetărilor științifice din Antarctida. Constructorii au avut în vedere și nămeții de zăpadă, care trebuiesc străbătuți de aceste mașini și temperaturile joase din Antarctida.

Șenilele noului autotractor denumit „Uriașul" au o lățime de 1 metru, iar cabina atît de bine încălzită, încît chiar la geruri de 80°, înăuntru e în permanență cald.

„Uriașul" are intr-adevăr, dimensiuni uriașe: lungimea de 9 m., și peste 4 m. lățime. In cabină poți să circuli fără să te apleci. Aci se află o stație de emisiune, o stație cu aparate, unde se găsesc dispozitive care indică amplasamentul și care permit determinarea vitezii de mișcare.

O adevărată stație științifică mobilă, în care pot să lucreze 15 oameni.

„VOCEA INIMII"

Infrasunetele nu pot fi auzite, dar iată că oamenii de știință sovietici au reușit să le vadă!

Savanții sovietici au construit o aparatură specială care permite înscrierea infrasunetelor pe o bandă de magnetofon și studierea lor pe ecranul unui aparat numit oscilograf catodic.

Cu ajutorul acestei aparaturi medicii sovietici au „văzut" vocea inimii. Pulsul bolnavului, inscris pe banda de magnetofon se transformă pe ecranul oscilografului într-o curbă neregulată. După forma acestei curbe medicul poate pune un diagnostic precis al bolii inimii.

Aparatura infrasunetelor poate să înscrie pe bandă și funcționarea plămînilor. In timpul operațiilor complicate această aparatură permite medicilor să observe în același timp funcționarea inimii, a pulsului, a respirației și a presiunii sîngelui bolnavului.

FOTOGRAFII DIN ZONA VEȘNICULUI INTUNERIC

In cadrul programului Anului Geofizic Internațional, oamenii de știință sovietici au reușit să facă fotografii la excepționale adîncimi din fundul oceanului — la 10.000 metri! Pînă atunci, fotografia record era a americanului D. Owen — luată la o adîncime de 5.500 m. Tînărul inginer sovietic N. Zenkievici de la Institutul de Oceanografie de pe lîngă Academia de Științe din U.R.S.S., a construit un aparat compus din două baloane solide de oțel cu pereții groși, fixate pe o ramă verticală. Intr-unul din baloane se află aparatul de fotografiat, într-altul izvorul de lumină. Luminatoarele lor sînt închise ermetic, cu plăci de plexiglas. Există și un dispozitiv automat care declanșează mecanismele în momentul cînd aparatul atinge fundul oceanului. Aparatul acesta poate să suporte uriașa presiune care la adîncimea de 10.000 metri este mai mult de o tonă pe un centimetru pătrat.

Cu acest aparat, N. Zenkievici a reușit ca aparatul său să facă 220 fotografii din fundul Oceanului Pacific.

ȘTIINȚA

Despre formarea speciilor

In jurul nostru trăiesc o sumedenie de plante și animale. Dacă le observăm atent, putem vedea cu ușurință că ele pot fi grupate în niște unități (grupuri) pe care oamenii de știință le-au numit specii. De pildă toate pisicile laolaltă alcătuiesc specia pisică; toți tigrii alcătuiesc specia tigru; toți crapii — specia crap; toate păpădiile specia păpădie. Constatînd acest lucru, mai observăm ceva — anume că în natură nu domnește un haos, ci că există o anumită ordine, o anumită orînduială a ființelor. Așa de exemplu speciile sînt, de obicei, bine separate unele de altele. Nu cunoaștem de pildă vreun animal care să semene în acelaș timp cu un tigru și cu un leu, deci despre care nu am putea spune dacă e leu sau tigru. Tot așa nu cunoaștem vreo plantă care să fie în același timp păpădie și cicoare. Dacă așa stau lucrurile — și de aceasta nimeni nu are vreo îndoială — atunci în mod firesc ne putem întreba de unde și cum au apărut speciile de plante și de animale? De unde și cum a apărut această ordine prin care speciile, atît de numeroase, sînt totuși bine delimitate unele de altele?

Incă din cea mai îndepărtată antichitate — gînditori mari ca Aristotel, Democrit, credeau că animalele și plantele apar direct din pămînt, din nămolul apelor sau din alte substanțe lipsite de viață. Dar astăzi știința a dovedit că primele ființe apărute pe Pămînt erau foarte simple și mici, asemănătoare probabil cu unele bacterii de azi. Dacă este așa, atunci trebuie să arătăm cum s-au putut transforma viețuitoarele pe Pămînt, cum s-a făcut ca, pornind de la niște ființe atît de simple, să se ajungă la plantele și animalele pe care le cunoaștem astăzi?

Timp de multe secole de-a rîndul oamenii, deși au încercat, nu au știut să rezolve această problemă. Pînă acum vreo 150—200 de ani chiar și savanții cei mai mari — ca de pildă C. Liorne, credeau că toate speciile, așa cum le cunoaștem astăzi, au fost create direct de dumnezeu și că ele rămîn neschimbate. Dar tot odată se adunau fapte din ce în ce mai numeroase care arătau că lucrurile nu

stau așa, că viețuitoarele se transformă. Practicienii — crescătorii de vite și cultivatorii de plante erau mai ales aceia care obțineau rezultatele cele mai interesante. In urma activității lor plantele și animalele se transformau parcă văzînd cu ochii. Ei creiau soiuri de grîu mai bogate, plante decorative mai frumoase, porci care se îngrășau mai repede, găini care ouau mai mult. Bazat pe aceste fapte, pe această experiență a agricultorilor și adunînd numeroase observații, marele învățat englez Charles Darwin a reușit să explice cum se transformă viețuitoarele fie în natură, fără nici un amestec al omului, fie în gospodăria omenească, sub directa îngrijire a agricultorilor.

Pentru că transformarea plantelor și animalelor domestice se produce chiar sub ochii oamenilor să ne oprim mai întîi asupra ei.

Darwin, în explicarea acestui fenomen, a pornit de la un fapt foarte simplu — anume de la constatarea că în natură niciodată două viețuitoare nu seamănă aidoma una cu alta. La prima vedere s-ar părea că nu este așa. De pildă unui necunoscător i se pare că toate oile dintr-o turmă seamănă leit una cu alta și totuși un cioban știe să le deosebească. S-ar părea că iepurii sînt la fel. Dar dacă-i studiem atent, îi cîntărim, îi măsurăm — vom vedea că fiecare are trăsături proprii lui. Darwin a arătat că tocmai aceste mici deosebiri care par să nu aibă nici o importanță — sînt cele mai însemnate pentru transformarea speciilor. El a arătat că agricultorii cînd vor să creeze o rasă mai bună de animale, sau un nou soi de plante, pornesc tocmai de la aceste mici deosebiri.

Dar care este procedeul?

Iată de pildă un crescător priceput care și-a pus în gînd să creeze o rasă de oi cu lînă mai lungă. Pentru aceasta se apucă să cerceteze cu mare atenție toate oile din turmă, le măsoară lungimea lînei. După multă cazna separă o oaie și un berbec cu lîna cea mai lungă. Obține de la ei mai mulți miei și face între ei aceeași alegere — îi pune să se înmulțească pe acei indivizi care au lîna cea mai lungă și așa, din an în an, alege indivizii cu lîna mai lungă pînă ajunge să obțină niște oi cu lîna atît de lungă, încît poate spune că aparțin unei alte rase decît oile de la care s-a pornit. La fel și cu plantele. Așa au fost create de pildă multe soiuri de trandafiri, pornind de la strămoșul lor măceș, alegînd și înmulțind mereu plante cu petale tot mai multe, mai frumoase și avînd o aromă mai plăcută.

Bine, ni se va spune. Dar cum se întîmplă lucrurile în natura sălbatică, acolo unde omul nu se amestecă și nu poate să facă această alegere? Darwin a arătat că și în natură se produce o alegere, dar nu o face omul, ci însăși viețuitoarele sălbatice. Despre aceasta vom vorbi în numărul viitor.

Conf. univ. N. BOTNARIUC

350 de ani de la nașterea lui

A. Torricelli

Celebrul fizician italian s-a născut la 15 octombrie 1608 la Faenza, oraș în care și-a petrecut primii ani de învățătură. Mai tîrziu pleacă la Roma, unde are prilejul să-l cunoască pe marele om de știință Galileu, pe care-l prețuia mult. Prietenia dintre ei îl ajută pe tînărul Torricelli care avea pe atunci 20 de ani, să devină un curajos fizician care efectua experiențe și construcții îndrăznețe pentru timpul său. Numele lui este legat de construirea telescopului, mult superior celor de pînă atunci, al microscopului sferic și al altor aparate optice. Dar invenția care a făcut o adevărată revoluție în fizica timpului său, a fost barometrul cu mercur (1643).

Descoperirea lui a pornit de la întîmplarea petrecută în Florența. Se povestește că într-una din zile au venit la Galileu, cîțiva muncitori care săpau fîntîni, pentru a-i cere sfatul. Aceștia trebuiau să ridice apa la o anumită înălțime și nu izbuteau să fixeze o pompă aspiratoare ca să poată funcționa. Se pare că Galileu n-a dat nici o explicație. Tocmai cu acest prilej Torricelli a făcut memorabila sa experiență care-i poartă numele, dovedind presiunea atmosferică.

Alfred Torricelli a fost un iscusit inventator și minunat teoretician în domeniul fizicii și matematicii. El este autorul teoriei scurgerii lichidelor din vase, cercetător al centrelor de greutate la diferite corpuri și cel care a perfecționat măsurătorile unghiurilor.

Obiectele lucrate de marele fizician se pot vedea și acum la Florența, iar manuscrisele sale sînt renumite pentru conciziunea și claritatea stilului.

SPORT

PRIMII CAMPIONI

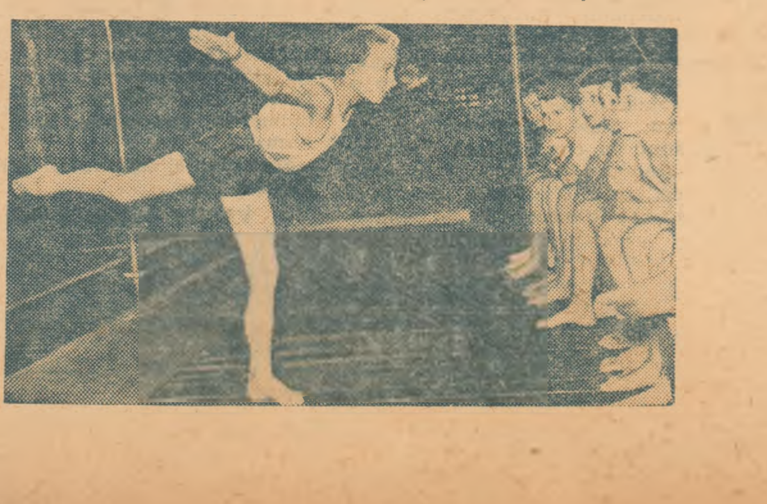
O dată cu deschiderea noului an școlar, au început întrecerile din cadrul Spartachiadei pionierilor, faza de toamnă. După cum s-a mai anunțat, probele acestei faze a spartachiadei diferă de celelalte. Intrecerile se desfășoară la: fotbal (băieți), handbal, volei și atletism (băieți și fete).

Zilele trecute am avut prilejul să asistăm la concursul de atletism din cadrul Spartachiadei — etapa pe școală, organizat de pionierii de la Școala de 7 ani cu limba de predare romînă, din comuna Tomnatic.

PERFORMANȚE BUNE LA SĂRITURI.

Pînă la 0,90 m. nu se putea întrevedea cine va cîștiga proba de săritură în înălțime. Singurul care sărise cu mai multă siguranță, a fost Mereniuc Ion. Restul participanților au trecut stacheta din a doua sau din a treia încercare...

Cînd stacheta a fost ridicată la 1,05 m., în concurs au mai rămas doar doi participanți: Mereniuc și Precupaș Ștefan. Acesta din urmă, mai bine pregătit, trece stacheta din prima săritură și, după cele trei sărituri neizbutite ale lui Mereniuc, rămîne singur în concurs, reușind — în ciuda celor 10 ani pe care-i are — să sară 1,10 m., calificîndu-se în etapa următoare a spartachiadei!

★

Proba de săritură în lungime fete, categoria 13—14 ani, a fost cîștigată de Ana Pencov. Pentru mulți, rezultatul de 3 m. realizat de ea, la a doua încercare, a constituit o surpriză. Favorita acestei probe era Lenuța Matei. Dar, Anișoara, care a participat pentru prima oară la un concurs atletic în urmă cu numai trei luni, cu prilejul fazei de primăvară a spartachiadei, a reușit să o întreacă. Este o dovadă în plus că spartachiada este un minunat mijloc de a scoate la iveală noi și noi talente.

Pregătirile sînt în toi. In curînd echipa de gimnastică se va prezenta la etapa I-a a spartachiadei pionierilor și școlarilor.

UN INCEPUT BUN

Publicăm mai jos programul de activități al detașamentului de pionieri nr. 1 din clasa a VII-a de la Școala medie mixtă nr. 3 din Galați întocmit pe perioada 15 X—15 XI. Să-l citim împreună.

— Nici un pionier din detașamentul nostru nu va rămîne în urmă la învățătură; împreună cu tovarășa dirigintă, vom organiza o discuție despre felul în care trebuie să luăm notițe la ore, cum să învățăm după manual și cum să ne împărțim timpul ca să putem învăța la toate obiectele.

— Colectivul de conducere al detașamentului va discuta săptămînal cu pionierii care învață mai slab pentru a-i putea ajuta la timp **Răspunde colectivul de conducere al detașamentului.**

— In cadrul concursului „Să ne cunoaștem ținutul natal", vom vizita gospodăria agricolă colectivă din Barboși și Muzeul de istorie și de științe naturale din Galați. **Răspunde Alexe Ștefan și Filiuță Margareta.**

— Ne vom întîlni cu muncitori de la întreprinderea D.R.N.F.G. care ne vor vorbi despre meseriile lor. — **Răspunde Munteanu Valerica**

— Impreună cu pionierii Școlii de 7 ani nr. 4, vom avea grijă de monumentul înălțat în cinstea muncitorilor din Galați, care, la 13 iunie 1916, s-au ridicat împotriva regimului burghezo-moșieresc, pentru o viață mai bună. **Răspunde colectivul de conducere al detașamentului.**

— In cinstea lunii prieteniei romîno-sovietice vom organiza o „duminică a dansului, și cîntecului sovietic". **Răspunde Badovici Anișoara și Șerban Lucia.**

— Ne vom face un teren de sport. **Răspunde Șoimu Gheorghe și Alexandru Dan.**

— Vom deschide un concurs pentru „cel mai frumos ciorap țesut" la care să participe și băieții. **Răspunde Stancu Cornelia și Leibovici Ozias.**

— Pionierii din cercul de tîmplărie vor confecționa cuști pentru iepuri și un porumbar. Vom începe să creștem iepuri de casă și porumbei călători. **Răspunde Tănase Nicolae și Stan Florin.**

— Vom organiza duminica „Dăm o mînă de ajutor" în care vom pleca cu toții prin oraș să adunăm fier vechi. **Răspunde Anton Florentina.**

După cum vedeți, programul de activități al detașamentului nr. 1 de la Școala medie mixtă nr. 3 din Galați cuprinde acțiuni interesante și bogate. Lucrul acesta nu-i de mirare. In alcătuirea lui, la care au venit cu propuneri toți pionierii din detașament, s-a ținut seama de Hotărîrile Plenarei a V-a a C.C. al U.T.M., privind munca cu pionierii. Astfel, după cum ați văzut, cei din detașament au avut grijă ca din programul lor de activități să nu lipsească mai nimic.

Măriuca
de vorbă cu cititorii

Ii răspund mai întîi **Ilenei Popescu din str. Dostoevski nr. 41, orașul Giurgiu.** Dragă Ileana, e adevărat, eu am fost mirată că nu mi-ai scris atîta [illegible]e. Acum însă mi-a trecut [illegible]area. Ai știut tu cu ce să mă împaci. Scrisoarea ta mi-a plăcut. E scrisă cu multe amănunte, ca unei prietene adevărate. Merită să citesc cîteva rînduri și cititorilor.

— „...Află că sînt foarte bucuroasă. Am fost ascultată la limba romînă și am luat nota 10. Tovarășa profesoară mi-a spus că merit această notă. Ne pregătim să alegem președintele de detașament. Colectivul de conducere de anul trecut, din care am făcut și eu parte, a stabilit să ne ocupăm de școlarii din clasa a III-a pentru a deveni și ei pionieri. In timpul liber, le citim din Regulamentul organizației de pionieri, organizăm jocuri cu ei, sau le citim diferite fapte pionierești și despre cravata roșie..."

Asemenea scrisori aș vrea să primesc și de la voi, **Mirțu Cristina din Cîmpulung Muscel, Clara Haimovici din orașul [illegible]la, Rusu Constanța din Ba**[illegible]i de la ceilalți care mi-ați scris în ultima vreme. Altă dată îmi povesteați la timp despre tot ce se întîmplă în unitatea voastră. Sînt convinsă că și acum aveți inițiative bune, activitate interesantă, acțiuni patriotice, rezultate la învățătură, dar de astă dată nu știu de ce mi-ați scris așa de puțin! Tocmai pentru că scrisorile voastre sînt aproape la fel m-am hotărît să vă răspund în colectiv. Nu v-ați supărat: nu-i așa?

Aștept în curînd de la voi și de la ceilalți prieteni vești bune și știri cît mai interesante. Acum mă grăbesc să-i răspund **Ioanei Oprea de la Școala de 7 ani nr. 17 din Timișoara** care așteaptă cu nerăbdare. Dragă Ioana, trebuie să știi că nu se poate picta în ulei pe orice fel de hîrtie, așa cum ai făcut tu. Pe hîrtie simplă, uleiul se întinde și, într-adevăr, lasă o pată de grăsime.

De aceea, pictorii și desenatorii noștri folosesc pentru culori de ulei cartonul sau pînza. Pînza cere mai multă migală, eu te sfătuiesc să folosești mai bine cartonul. Insă și acesta trebuie să fie pregătit. Știi cum? Faci o zeamă de clei (clei de tîmplărie) foarte subțire în care pui alb de zinc, atît cît să se coloreze în alb. Apoi, cu preparatul acesta ungi cu pensula o dată cartonul (carton obișnuit care se vinde în comerț). După ce s-a uscat, îl mai ungi o dată, dar ai grijă să încălzești preparatul ca nu cumva răcindu-se să se îngroașe. Această operație o faci de două-trei ori. In felul acesta izolezi cartonul sau pînza și uleiul nu va mai pătrunde prin fibrele pînzei sau ale cartonului. Preparatul acesta izolează cartonul de culorile în ulei. Incearcă să lucrezi în ulei pe un carton astfel preparat și ai să vezi că uleiul nu mai este absorbit de carton, iar culorile puse de tine vor rămîne clare și lucioase. Nu uita să-mi trimiți și mie cîteva picturi reușite.

MARIUCA

In timpul vostru liber

Desenați pe o bucată de hîrtie 7 cercuri mari cît o monedă de 50 de bani. In primele trei cercuri puneți 3 monede de 5 bani, iar în ultimele 3 cercuri 3 monede de 10 bani. Cercul din mijloc rămine liber. Invitați pe un prieten al vostru să treacă monedele de 10 bani în locul celor de cinci bani, avînd dreptul să le mute înainte dintr-un cerc în altul, care este liber, și să sară, dar numai peste un singur cerc.

Puteți să-l și arătați odată cum se mută, fără însă să-i explicați că tot nu va reuși să rezolve.

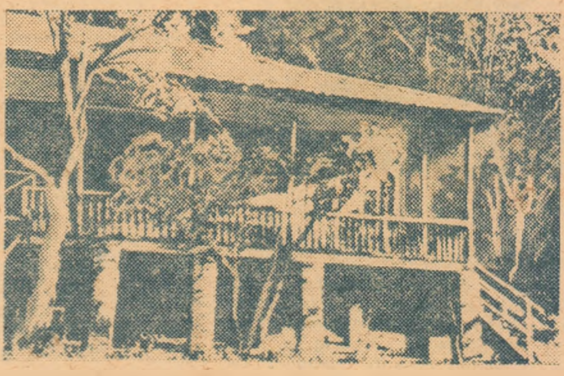
Și acum, iată cum procedați:

Mutați moneda de 5 bani din cercul 3 (Vezi desenul numerotat) în cercul 4. Moneda de 10 bani din cercul 5 treceți-o în cercul 3, iar moneda din cercul 6 în cercul 5. Cei 5 bani din cercul 4 îi mutați în cercul 6, cei din cercul 2 în cercul 4, iar cei din cercul 1 în cercul 2. Moneda de 10 bani aduceți-o din cercul 3 în 1, cea din 5 în 3, cea din 7 în 5. Acum treceți monedele de 5 bani — din cercul 6 în 7, din 4 în 6, din 2 în 4. Mai aveți de mutat monedele de 10 bani din cercul 3 în 2, din 5 în 3, iar cea de 5 bani din 4 în 5. Procedați în așa fel încît să nu aveți niciodată, pe parcurs, 2 monede de acelaș fel alăturate.

Studioul de diafilme „Ion Creangă" *prezintă:*

VLADIMIR MAIAKOVSKI

În această casă, pe pămîntul înflorit al Gruziei, s-a născut și a copilărit cel mai mare poet al poporului sovietic, Vladimir Vladimirovici Maiakovski.

De timpuriu, Volodia Maiakovski intră în focul activității revoluționare. Cînd a izbucnit Marea Revoluție din Octombrie poetul nu a șovăit, alegîndu-și drumul „E revoluția mea!" a afirmat el...

În „poeme lungi, ca gurile de tun" Maiakovski a cîntat izbînda Revoluției, dimineața nouă a patriei rusești și a proslăvit figura marelui Ilici. Inainte de a-și tipări poemele, poetul le citea în fața muncitorilor.

În vestita poezie „Pașaportul sovietic", Maiakovski oglindește sentimentul de mîndrie de a fi cetățean al Uniunii Sovietice...

Stihurile avîntate ale marelui poet și tribun al Revoluției, tălmăcite în aproape toate graiurile lumii sînt o neprețuită comoară. La Kremlin se păstrează cîteva cărți de poeme ale lui Maiakovski, străpunse de gloanțe și înroșite de sînge. Soldații sovietici au purtat întotdeauna, la piept, versurile poetului drag...

AL. SAHIA

Alexandru Sahia s-a născut acum o jumătate de veac, la 11 octombrie 1908 în satul Mănăstirea. Era vreme de toamnă, ploioasă și vîntul care venea dinspre Dunăre cu mireasmă sărată, răsuna prin porumbiștile uscate. Acestea au fost primele imagini pe care, din primii ani ai tristei sale copilării, Alexandru Sahia și le-a desenat în inima. Și mai tîrziu, cînd a trecut pragul școlii, copilul a învățat să privească dincolo de paginile cărții de istorie și să-și cunoască țara și poporul obidit.

Stăpînit de o neobișnuită energie, el a desfășurat de timpuriu o activitate agitatorică și publicistică. Citea mii de pagini și scria nuvele și reportaje, pamflete și schițe. Iată ce mărturisește într-o scrisoare din 1927: „Am atît de scris!... Mă culc la 12 și mă scol la 4 dimineața... Eu am acum doar două cămăși"

Sînt ani în care Sahia nu-și precupețește forțele pentru a-și sluji cum se cuvine partidul și clasa muncitoare. In „Moartea tînărului cu termen redus", Sahia a demascat armata burgheză, caracterul ei inuman, în „Șomaj fără rasă" chema la fraternitate pe muncitori, fără deosebire de rasă. In „In cîmpia de sînge a Mărășeștilor" acuza războiul iar în „Revoltă în port" se oglindeau imagini ale luptei împotriva orînduirii nedrepte.

Intr-o vreme în care Uniunea Sovietică era ponegrită prin toate mijloacele în presa reacționară a vremii, Sahia călătorește în U.R.S.S. iar la întoarcere, publică volumul de reportaje „U.R.S.S. azi". Poliția îl urmărește, casa îi este percheziționată, manuscrisele arse. Dar el însuși fiind o flacără, ce flacără putea să-i mistuie slovele scrise cu sînge și dragoste...

Inainte de a împlini 29 de ani, Sahia moare, îndurerînd întreaga clasă muncitoare care a avut în el un soldat credincios.

Pe adresa tatălui său, a sosit la 18 august 1937 o scrisoare semnată de un grup de muncitori, în care scria: „Cu prilejul morții fiului dumneavoastră Alexandru, noi, un grup de muncitori din Capitală, vă rugăm să ne primiți alături de cei care deplîng sincer această dureroasă pierdere. Facem aceasta, gîndindu-ne la ceea ce a fost pentru noi, Alexandru Sahia".

Era cel mai frumos omagiu care putea fi adus amintirii scriitorului luptător..

GHEORGHE TOMOZEI

Un pescador pleacă în larg...

Pînă către sfîrșitul lui septembrie, pescadoarele plecau pe mare în căutarea peștelui, dar se întorceau goale. Nimeni nu putea sa spuna unde au dispărut bancurile de pălămidă. Pescarii nici chef de vorbă nu mai aveau. Insă acum cîteva zile vîntul de sud a început să sufle și pescadoarele aflate în larg anunțau vești îmbucurătoare.

Tocmai urcam pe puntea pescadorului „Chefalul" cînd radiotelegrafistul bordului ieși fluturînd în mînă o telegramă. Alergînd la inginerul șef al cherhanalei, strigă tovarășilor săi de bord:

— S-au semnalat bancuri de pălămidă!

Atunci frunțile pescarilor se înseninară, iar ochii lor căutară spre larguri. Vîntul de sud, vîntul care aduce pește, zburda peste mare, înflorind crestele micilor valuri.

*

Stanciu Mușat ajutorul motorist al pescadorului „Chefalul", ședea în ușa mașinii și se uita spre larg. Ochi-i negri străluceau de nerăbdare.

— Acum o să plecăm? l-am întrebat apropiindu-mă de el.

— Mașina-i gata — mi-a răspuns el. Cum vine ordinul, îi dăm drumul în larg!

In clipa aceea, Ivan Ion, căpitanul pescadorului sări pe punte.

— Pornește mașina, tovarășe Mușat. Plecăm îndată!

Stanciu coborî în sala mașinii. Căpitanul urcă pe comanda și strigă echipajului:

— La posturile de manevră. Desfaceți parîmele. Mașina înainte!

Peste cîteva minute, „Chefalul" ieși dintre faruri și prova-i tăioasă se apucă să despice șirurile nesfîrșite de valuri care unduiau iscate de vîntul din sud.

*

Era trecut de miezul nopții. Motorul „Diesel" mergea ca o inimă sănătoasă. Mușat puse cana cu ulei pe panoul metalic, apoi se așeză lîngă mine, pe banchetă.

— Mergem bine — zise el. Mîine dimineață, dacă dăm de pește, o să ne dezmorțim oasele. Anul trecut am căzut peste un banc strașnic. In cîteva zile s-a pescuit mai mult de cinci vagoane de pălămidă. Brigada noastră era „brigadă fruntașă" la pescuit!

Lui Stanciu Mușat îi place să povestească, însă urechea lui este ațintită la zumzetul motorului. Desigur că motorul „cerea ceva". Eu n-am înțeles ce anume, dar Mușat a sărit de pe banchetă, a luat cana cu ulei și a mai uns cîteva piese. După ce a isprăvit, se așeză din nou lîngă mine, continuîndu-și povestirea:

— Nu-i ușor lucru să dai în cîteva zile cinci vagoane de pește. Cei zece oameni de pe bordul pescadorului nostru, după ce l-au prins, au trebuit să-l spintece, să-l curețe, să-l den sare și să-l manipuleze la descărcare. Cînd se pescuiește, numai ții socoteala că ești motorist, pescar sau căpitan. Peștele prins nu trebuie lăsat să se strice. Fiecare muncește cît poate: și la noi se muncește din plin. Nu-i puțin lucru să fie la un loc cinci membri de partid și trei utemiști!

Stanciu Mușat zîmbește:

— Am 20 de ani și sînt utemist. Cu șapte ani în urmă, cînd am intrat la școala de pescari, abia împlinisem 13 și eram pionier. După aceea, în 1953, am intrat la școala de motoriști maritimi. Apoi am devenit utemist.

Clătină ușor din cap și adăugă:

— Anii au trecut repede. Pe-un pescador, dacă marea ți-e dragă, timpul se scurge nebăgat în seamă. Meseria noastră este minunată!

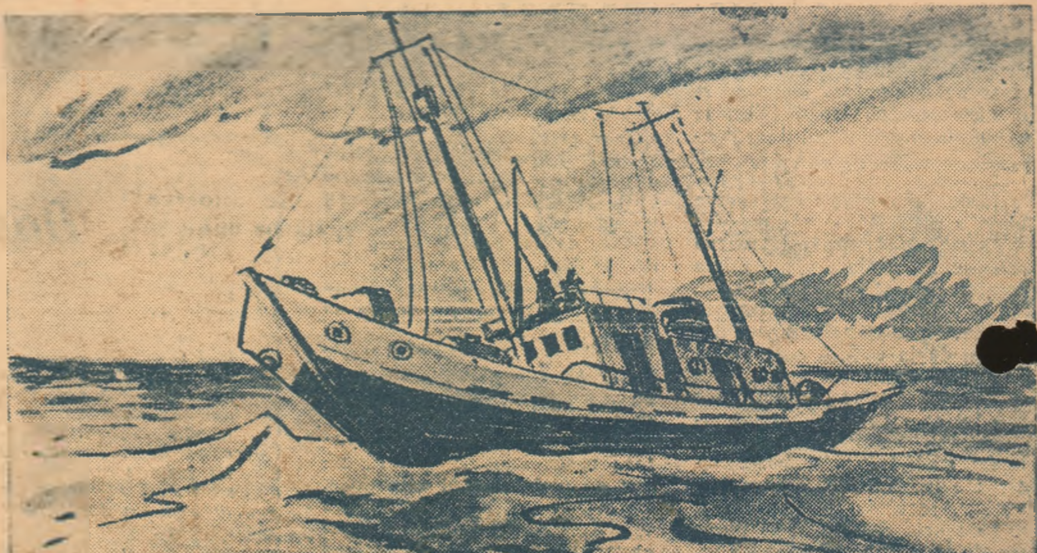
*

In zori m-a deșteptat sirena vasului. Am ieșit în grabă pe punte. Soarele abia răsărise. Nu prea departe văzui un stol de pescăruși rotindu-se deasupra mării care părea că fierbe. Intr-acolo se îndrepta și „Chefalul". Ajungînd aproape, echipajul a început să lase o plasă lată, ce cobora în adîncuri. Apoi, cotind mereu și lăsînd într-una plasa, vasul a descris un cerc în jurul bancului de pește, prinzîndu-l ca într-o pungă. Atunci „gîr-gîr-ul" (plasa pungă) a început să se strîngă de la fund și din părți. Mai trecură cîteva minute și macaralele ridicară la bord plasa doldora de pește.

Mă uitam la oamenii echipajului. Rîdeau, strigau, se mișcau nespus de repede și lucrau cu îndemînare. M[illegible]at își dezbrăcase salopeta și muncea cot la cot cu cei[illegible] ca un adevărat pescar.

Peștele se zbătea în plasă ca argintul viu, iar frunțile pescarilor erau senine ca văzduhul acelei dimineți limpezi. Strigătele și rîsetele lor sănătoase răsunau peste mare. Printre ele îl deosebeam și pe cel al utemistului Stanciu Mușat.

MIHAIL POP

tolba cu scrisori

Din satul Bucov, regiunea Ploești, am primit o scrisoare de la **Bratu Elena** (Nușa) școlăriță în clasa I-a, care-i scrie moșului: **„Dragă poștașule, te rog să citești, că eu nu cred că te vei plictisi cu aceste micuțe rîndulețe, fiindcă le scrie sora mea și eu îi spun ce să scrie. Să nu te superi că nu știu să scriu, eu știu numai să mă iscălesc, să număr pînă la 100, să fac liniocre și bastonașe și chiar să adun și să scad pînă la 5.."**

Micuța Nușa mi-a povestit că ajungînd în fața școlii a fost foarte fericită că are să învețe și că la fel de fericită a fost și mămica ei.

In numele tuturor prietenilor noștri, i-am urat școlăriței din clasa I-a să învețe în liniște, să adune și cifrele de la 5 în sus și... să ajungă pionieră, așa cum își dorește de pe acum.

Neputînd să-mi trimită (deocamdată) producțiile ei „literare", Nușa m-a pus la grea încercare punîndu-mă să rezolv cîteva operațiuni aritmetice... Ii mulțumesc pentru ele și vreau să-i spun, dar numai ei, la ureche că 5 + 1 nu fac tot 5...

De la **Bădică Lăcrămioara**, pionieră din clasa a VI a Școlii medii nr. 6 din Constanța, am primit o poezie intitulată „Lui 7 Noiembrie". Din lectura acestei încercări am desprins sentimentul de dragoste pe care Lăcrămioara îl nutrește pentru minunații oameni sovietici și o cunoaștere exactă a evenimentelor istorice descrise. Sînt lucruri demne de laudă. Totuși, poezia nu impresionează, nu spune nimic nou și mai ales, este alcătuită din grupuri de cuvinte luate pe de-a gata din manuale și reviste.

Lăcrămioara nu vorbește cu propriile ei cuvinte și te întrebi pe bună dreptate, de ce a mai fost nevoie de veșmîntul versului pentru asemenea feluri de exprimare. O rog pe tînăra poetesă din orașul în care a scris Ovidius să scrie despre ea și prietenii ei, despre școala și orașul său, despre profesori, despre ceea ce cunoaște bine. Dar să povestească toate acestea în cuvinte simple, nu pompoase dar goale de înțelesuri, să vorbească în stihuri, așa cum ar vorbi unei prietene, firesc, cu dragoste...

Cîteva cuvinte despre rime. Lăcrămioara rimează astfel: **robie** cu **mîine, zări** cu **ieri, rămas** cu **răgaz** și **sărbătoare** cu **nerăbdare.** E incorect. Minunata limbă a poporului nostru are suficiente cuvinte pentru poeți și oferă rime destule. Trebuiesc căutate acele sunete rare, care topesc stihul în apele cîntecului...

Moș Toma Poștașul

Werner Lindemann *)

Copiii discută

Intîiul a spus:
Tatăl meu e plugar,
pămîntul, cu doi cai îl ară.

Al doilea a spus:
Tatăl meu e miner,
sub pămînt, în adîncuri, coboară.

Al treilea a spus:
Tatăl meu e sudor,
înalță fruntea halelor noi.

Numai al patrulea tăcea.
Tatăl său
Nu s-a mai întors din război...

In romînește de ION BRAD

*) *Poet din R. D. G.*

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10; 17.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".